

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce: **Mgr. J. H.**, narozený X,

X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2022, č. j. MPSV-2022/177195-916,
takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 10. 2022, č. j. MPSV-2022/177195-916, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Děčín (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 8. 2022, č. j. 255713/22/DC, jímž žalobci nebyla přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2022. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve podrobně popsal průběh správního řízení. Uvedl, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno prostřednictvím datové schránky dne 14. 10. 2022 v 11:21 hodin a opětovně téhož dne v 11:22 hodin. Žalobce tuto skutečnost považoval za indicii poukazující na možnost manipulace se spisovým materiálem ze strany správního orgánu. Z žaloby je zřejmé, že zásadní rozpor mezi žalobcem a správními orgány tkví v posouzení otázky, zda prostor, ve kterém žalobce bydlí, je možné považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), či nikoli.
3. Žalobce uvedl, že dříve byl poživatelé příspěvku na bydlení, ale z finančních důvodů se musel z předchozího ubytování odstěhovat. Sdělil, že na objekt, který obývá uzavřel dne 1. 4. 2017 nájemní smlouvu a přihlásil se zde k trvalému pobytu. Dále popsal budovu, ve které je objekt, který obývá umístěn. Zdůraznil, že budova je zkolaudována jako objekt bydlení. Tento dům je napojen na kanalizační síť, rozvod plynu a elektřiny z veřejné sítě, je vybaven centrálním plynovým kotlem pro centrální ústřední vytápění a centrální ohřev teplé vody. Každý byt má vlastní regulované vytápění přes radiátory, vlastní přívod teplé a studené vody a vlastní přívod elektrické energie s vlastním odečtovým elektroměrem. K prostoru, který obývá, jenž je označen jako byt č. X sdělil, že jej tvoří soubor dvou místností tvořený jednou obytnou místností a místností vybavenou WC a sprchovým koutem. Podotkl, že díky stavebním úpravám tento prostor překračuje minimální požadavky kladené na byt a zdůraznil, že nesouhlasí se závěry příslušného stavebního úřadu učiněnými na základě místního šetření. Žalobce uvedl, že žalovaný i správní orgán I. stupně ve všech svých rozhodnutích opakují tvrzení stavebního úřadu a zamlčují relevantní důkazy i skutkové a právní námitky žalobce, v důsledku čehož považuje rozhodnutí žalovaného i úřadu práce za nezákonná a zmatečná.
4. Dále žalobce citoval právní úpravu vztahující se ke státní podpoře bydlení. S poukazem na důvodovou zprávu k zákonu o státní sociální podpoře uvedl, že stát nejenže nedisponuje, ale pravděpodobně nikdy ani disponovat nebude, dostatečným počtem zkolaudovaných malometrážních sociálních bytů, kterými by uspokojil bytové potřeby sociálně slabých občanů. Proto je nutné počítat s tím, že sociálně slabí občané budou nuceni si od vlastníků zkolaudovaných bytů pronajímat byt i jednotlivé místnosti, nebo budou nuceni bydlet na ubytovnách (v pobytových místnostech), či jinak, v podmínkách zaručujících dostatečně důstojné a hygienicky nezávadné bydlení. Dle žalobce by bylo diskriminační, pokud by na příspěvek na bydlení dosáhli jen ti majetnější, kteří si mohou dovolit pronájem zkolaudovaného bytu, zatímco ti méně majetní by na pomoc od státu nedosáhli, resp. by jim byla odepřena.
5. S poukazem na ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře žalobce trval na tom, že za byt se považuje soubor místností, který nemusí být ani zkolaudován jako byt, pokud svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen podle stavebního zákona. Dle žalobce pojem „svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu určeny podle stavebního zákona“ je třeba vykládat jako požadavek na splnění minimálních bytových standardů určených stavebním zákonem, které jsou předpokladem pro možnost využití tohoto „souboru místností“ k trvalému bydlení. Rozhodující podmínkou pro posouzení toho, zda se jedná o alternativně definovaný „byt“ ve smyslu výše uvedeného, není dle žalobce skutečnost, v jaké stavbě se obývaný „soubor místností“ nachází, nebo skutečnost, že jako byt vůbec nebyl zkolaudován, nebo byl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zkolaudován jako jiná forma bydlení, ale pouze faktický stav, tedy skutečnost, zda obývaný „soubor místností“ svým stavebnětechnickým uspořádáním a vybavením předpoklady pro trvalé bydlení uvedené ve stavebním zákonu splňuje či nikoliv. Je pak ve výlučné dispozici vlastníka stavby, potažmo „souboru místností“ k jakému způsobu bydlení jej pronajme, zda k nájemnímu bydlení na dobu určitou či neurčitou nebo k přechodnému ubytování. Dále dle žalobce může být za byt považována obytná místnost užívaná na základě smlouvy o nájmu nacházející se ve zkolaudovaném či nez kolaudovaném bytě, pokud svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určena podle stavebního zákona. Poslední variantou je, že se jedná přímo o zkolaudovaný byt. V takovém případě zkolaudovaný byt ani nemusí odpovídat bytovým standardům. K definici pojmu „místnost“ odkázal žalobce na § 3 písm. h) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, (dále jen „stavební předpis“). Podle žalobce lze dle uvedeného ustanovení za místnost považovat kromě obytné či pobytové místnosti i obytnou kuchyň či WC. S odkazem na § 3 stavebního předpisu žalobce dovodil, že v případě, kdy je byt tvořen souborem místností, postačuje, aby obytná místnost měla minimální plochu 8 m². Podotkl, že nelze zaměňovat pojem „soubor místností“ s pojmem „soubor obytných místností“.

6. Dle žalobce jím obývaný prostor označený jako byt č. X lze na základě aplikace výše uvedených skutečností považovat za byt nacházející se ve stavebním objektu, který byl jako celek zkolaudován jako bytový dům a který je tvořen souborem dvou místností (obytné místnosti o ploše větší než 8 m² a další místnosti – WC se sprchovým koutem). Dále zdůraznil, že budova, ve které se předmětný prostor nachází, byla zkolaudována jako bytový dům a v § 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., na kterou poukazoval žalovaný ve vyjádření k žalobě je výslovně uvedeno, že stavbou ubytovacího zařízení není bytový dům. Dodal, že předmětný prostor musel a musí splňovat požadavky na trvalé bydlení, neboť povinnou součástí stavebního řízení je vydání správního rozhodnutí „o povolení stavby bytového domu“ a následně vydání rozhodnutí „o kolaudaci bytového domu“. Zdůraznil, že stavební předpisy neznají pojem internátní pokoj a dle jeho názoru daný prostor odpovídá definici bytu obsažené v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Podotkl, že vyjádření stavebního úřadu není důkazem ve smyslu listinného důkazu dle správního řádu a tím by mohla být jen rozhodnutí o povolení stavby a o kolaudaci stavby, přičemž bylo nepřípustné, aby úřednice stavebního úřadu vydávala vyjádření o tom, co je obsahem těchto rozhodnutí.
7. Žalobce rovněž vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného, že byt č. X byl zkolaudován jako internátní pokoj s příslušenstvím, není souborem místností, nelze jej uznat jako samostatnou obytnou místnost a rovněž že nesplňuje definici samostatného bytu, a tedy že nesplňuje definici bytu dle § 24 odst. 5 zákona o sociální podpoře. Skutečnost, že správní orgán I. stupně a žalovaný ve svých rozhodnutích argumentovaly pojmy internátní pokoj, příslušenství a samostatný byt nedefinovanými v žádném právním předpisu, považoval žalobce za důvod nepřezkoumatelnosti těchto rozhodnutí. Žalobce rovněž spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že správní orgán I. stupně porušil svou povinnost, když si nevyžádal od stavebního úřadu kompletní stavební dokumentaci nebo její ověřený opis, se kterou by se mohl žalobce seznámit, a která jako jediná mohl sloužit pro určení charakteru bytu č. X.
8. Závěrem podané žaloby žalobce uvedl výpočet výše nároku na příspěvek na bydlení, který je rozdílem mezi výší průměrných nákladů žalobce na bydlení v rozhodném období a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

průměrného důchodu žalobce v tomto rozhodném období vynásobeného koeficientem 0,3, kdy rozdíl představuje nárok žalobce na příspěvek na bydlení ve výši 1 595 Kč měsíčně.

9. K prokázání výše uvedených tvrzení navrhl žalobce provést důkaz dokladem o výpočtu maximálního zvýšení nájemného v původním ubytování žalobce, oznámením o přiznání příspěvku na bydlení pro byt č. X v ulici X, výsledkem žalobce, nájemními smlouvami žalobce na předmětný byt č. X na adrese X ze dne 1. 4. 2017, 1. 8. 2017, 12. 12. 2018, 28. 12. 2020 a 18. 10. 2021, potvrzením Městského úřadu Česká Kamenice ze dne 12. 4. 2017 o změně trvalého pobytu žalobce, kopií druhé strany občanského průkazu žalobce, výpisem z katastru nemovitostí na budovu na adrese X, fotografiemi bytového domu na adrese X, půdorysem prostoru ve kterém žalobce bydlí, fotodokumentací s popisem úprav bytu č. X vyhotovenou žalobcem, vyjádřeními stavebního úřadu Česká Kamenice ze dne 4. 8. 2017, 29. 1. 2018 a 3. 2. 2022, obsahem správních spisů žalovaného a správní orgán I. stupně.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení. Zdůraznil, že z vyjádření příslušného stavebního úřadu vyplývá, že byt č. X, nesplňuje dle příslušných právních předpisů o technických požadavcích na stavby definici samostatného bytu a byl zkolaudován jako internátní pokoj s vlastním příslušenstvím. Dle potvrzení se na adrese X, nachází 6 bytových jednotek a 16 internátních pokojů. Byt č. X nesplňuje definici samostatného bytu podle § 3 písm. i) stavebního předpisu, neboť má plochu 13,70 m², společné WC se sprchovým koutem je rozměru 1,8 m², a to dle projektové dokumentace a místního šetření, kdy došlo k přeměření místnosti. Žalovaný dále citoval § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře a uvedl, že vzhledem k tomu, že u žalobce nebyla splněna jedna ze základních podmínek, a tou je definice bytu, nebylo možné příspěvek na bydlení přiznat. Žalovaný sdělil, že v odvolacím řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o státní sociální podpoře s využitím dosavadní judikatury k dané věci, například s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017-26 či ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28.

Jednání soudu

11. Žalobce se z nařízeného jednání soudu včasné písemně omluvil a výslovně souhlasil s projednáním věci bez jeho přítomnosti.
12. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Dále uvedl, že podmínky příspěvku na bydlení jsou zákonem přesně stanoveny. Tyto podmínky se mohou zdát tvrdé, ale žadatelů je mnoho a prostředky ze státního rozpočtu jsou limitovány. Proto nelze podmínky přiznání dávky vykládat volněji. Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že prostor, kde žalobce bydlí, nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení. Připomněl, že se na soud opakovaně neúspěšně obrací. Navrhl, aby byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta.
13. Při jednání soudu konaném dne 6. 3. 2023 soud provedl dokazování půdorysem prostoru, ve kterém žalobce bydlí.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d),

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že správní orgány opakují tvrzení stavebního úřadu a zamlčují relevantní důkazy i skutkové a právní námitky žalobce, čímž způsobily zmatečnost svých rozhodnutí. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost i z důvodu, že správní orgán I. stupně i žalovaný ve svých rozhodnutích používali nedefinované pojmy internátní pokoj, příslušenství a samostatný byt. Žalobce rovněž spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že si správní orgán I. stupně nevyžádal od stavebního úřadu kompletní stavební dokumentaci, s níž by se žalobce mohl seznámit.
16. Soud konstatuje, že správní orgány proti argumentaci žalobce postavily svůj právní názor opřený o vyjádření příslušného stavebního úřadu a výklad právních předpisů. Z obsahu odůvodnění správních orgánů je patrné, o jaké právní předpisy svůj právní názor opírají a z jakých podkladů vycházejí. Dle soudu jsou tedy jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak i žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelná a splňují požadavky § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, na obsah odůvodnění správního rozhodnutí. K použití výše uvedených nedefinovaných pojmů pak soud uvádí, že tyto pojmy použil stavební úřad ve svých vyjádřeních, ve kterých posuzoval, zda prostor obývaný žalobcem lze považovat za byt vymezený zákonem o státní sociální podpoře. Vyjádření stavebního úřadu byla podkladem rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, kteří pak tyto pojmy převzaly do svých rozhodnutí. Soud konstatuje, že z namítané skutečnosti nelze vyvozovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť je v daném případě zcela zřejmé, že správní orgán I. stupně a žalovaný rozhodly, že žalobci se nepřiznává dávka sociální podpory příspěvek na bydlení, jelikož jím obývaný prostor není bytem dle § 24 odst. 5 zákona o sociální podpoře a použití zákonem nedefinovaných pojmů není takového charakteru, aby způsobilo naprostou nesrozumitelnost rozhodnutí. Správní orgány se rovněž opíraly o podklady dostatečně vypovídající o povaze prostoru, který žalobce obývá. Vyžádání si kompletní stavební dokumentace by bylo v této situaci nadbytečné a v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Žalobce rovněž nikterak nedoložil, že by mu bylo bráněno nahlížet do správního spisu.
17. Dále se soud zabýval posouzením námitek týkajících samotného nepřiznání příspěvku na bydlení žalobci.
18. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci soudem. Žalobce podal žádost o přiznání příspěvku na bydlení od 1. 7. 2022. Ke své žádosti přiložil doklady prokazující splnění podmínek pro přiznání této dávky. Spornou otázkou zůstávalo pouze to, zda prostor, ve kterém žalobce bydlí, je možné považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Za účelem posouzení této otázky využil správní orgán I. stupně vyjádření příslušného stavebního úřadu. Městský úřad Česká Kamenice, stavební úřad, jako místně příslušný stavební úřad v přípisu ze dne 29. 1. 2018, č. j. SÚ-967/18-BE - 44/2018, uvedl, že na základě projektové dokumentace, dokladů Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k adaptaci objektu a místního šetření ze dne 28. 7. 2017 a 4. 8. 2017 dospěl k závěru, že nájemní prostor č. X (prostor, ve kterém žalobce bydlí) je samostatně vymezený uzamykatelný prostor s jednou pobytovou místností, s vlastním záchodem a sprchovým koutem. V pokoji se nachází umyvadlo s tekoucí vodou. Pobytová místnost má zajištěno denní osvětlení včetně dostatečného větrání. Vytápění je zajištěno ústředním kotlem v přízemí budovy a je společné pro celý objekt. Pokoj je jednolůžkový. Pokoj má odečtový elektroměr. Spotřeba vody a topení je společná a odběr je rozpočítán dle počtu nájemníků. Voda je dodávána společností SČVK a.s. Teplice. Předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt ale jako internátní pokoj. Dále stavební úřad uvedl: „Dle z. 117/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 24 odst. 5 se nejedná o soubor místností nebo samostatnou obytnou místnost dle vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby § 3 písm. i), kdy byt tvoří jedna obytná místnost, která musí mít podlahovou plochu nejméně 16 m².“ Totožné závěry vyplývaly z přípisu Městského úřadu Česká Kamenice, stavebního úřadu, ze dne 6. 1. 2020, č. j. SÚ-12330/19-VD-29/2019. V tomto přípisu stavební úřad navíc uvedl, že pronajímaný prostor, v nájemní smlouvě chybně uváděný jako byt, je tvořen souborem místností. V případě, kdy je byt tvořen jednou pobytovou místností, je dána minimální plošná míra 16 m². Dne 1. 2. 2022 správní orgán I. stupně opětovně požádal stavební úřad o vyjádření, zda lze předmětný prostor považovat za byt vymezený zákonem o státní sociální podpoře. Na tuto žádost odpověděl Městský úřad Česká Kamenice, stavební úřad přípisem ze dne 3. 2. 2022, č. j. SÚ-1370/20-LV1-44/2022, ve kterém mimo jiné sdělil, že prostor č. X nesplňuje definici samostatného bytu dle § 3 písm. i) stavebního předpisu. Dále uvedl, že posuzovaný prostor byl zkolaudován jako internátní pokoj s vlastním příslušenstvím a shodně s vyjádřeními ze dne 29. 1. 2018 a 6. 1. 2020 popsal předmětný nájemní prostor.

19. Z půdorysu objektu, ve kterém žalobce bydlí, kterým bylo provedeno dokazování při jednání soudu, vyplývá, že jde o samostatný prostor tvořený místností o výměře nižší než 16 m² a větší než 8 m² a dále prostorem s WC a sprchovým koutem se vchodem přímo z předmětné místnosti.
20. Z obsahu správní spisu vyplývá, že jedinou spornou otázkou mezi účastníky je skutečnost, zda prostor, který žalobce obývá je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Na příspěvek na bydlení má totiž podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře nárok *vlastník nebo nájemce bytu*.
21. Podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se *pro účely tohoto zákona* bytem rozumí *soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívány určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt*. Citované ustanovení bylo do zákona o státní sociální podpoře vloženo s účinností od 1. 1. 2015 novelou č. 252/2014 Sb., přičemž důvodová zpráva (tisk PSP ČR č. 256/0, 2014) tuto změnu odůvodňovala následovně: „V souladu s novým občanským zákoníkem je nutné přesně vymezit pojem byt, protože pouze vlastnictví nebo nájemní vztah k bytu bude i nadále zakládat nárok na příspěvek na bydlení. Jiné právní vztahy k bytu nebo bydlení v ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Pro vymezení pojmu byt, je převzata definice bytu z vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavbu. Definice bytu je stejná jako v systému pomoci v hmotné nouzi.“
22. Otázkou výkladu ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, uvedl: „(v) České republice je zajištěna veřejnoprávní ochrana v oblasti bydlení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pro nízkopříjmové skupiny obyvatel dvěma dávkami, a to příspěvkem na bydlení ze systému státní sociální podpory a doplatkem na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje i důvodová zpráva k novelizovanému § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, která ve zvláštní části, části druhé, bodu 12 uvádí, že nárok na příspěvek na bydlení zákonodárce spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.“ Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom v návaznosti na změnu právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, 3 Ads 23/2010-98, č. 2267/2011 Sb. NSS) ustálila na závěru, že pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána. Pro výplatu příspěvku je zapotřebí naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému bydlení podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu (viz rozsudky ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017-26, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28 a ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17).

23. Jak vyplývá ze shora citované důvodové zprávy, definice „bytu“ byla do zákona o státní sociální podpoře převzata ze stavebního předpisu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23, konstatoval, že „podle § 3 písm. g) této vyhlášky je bytem soubor místností, popřípadě jedna obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen. Tato vyhláška pak stanoví další náležitosti bytu (např. počet a umístění záchodové mísy a koupelny v bytě, požadavky na větrání, osvětlení, vybavení bytu atd.). Zákonem svěřenou pravomoc k posouzení, zda určitá stavba nebo její součást splňuje technické požadavky na stavby, a zároveň zda je stavba užívána k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena, má přitom obecný stavební úřad.“
24. V souladu s tímto právním názorem správní orgán I. stupně postupoval a vyžádal si od příslušného stavebního úřadu vyjádření. Z vyjádření ze dne 29. 1. 2018, které poskytl příslušný stavební úřad správnímu orgánu I. stupně, vyplývá, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt a že se nejedná ani o prostor, který je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Toto vyjádření bylo vydáno na základě obsahu projektové a stavební dokumentace a opakovaného místního šetření. Rovněž z vyjádření stavebního úřadu ze dne 3. 2. 2022 je zřejmé, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt, ale jako internátní pokoj s vlastním příslušenstvím a taktéž že nesplňuje definici § 3 písm. i stavebního předpisu.
25. Dále se soud zabýval otázkou, zda příslušný stavební úřad danou otázku posoudil správně. V § 3 písm. h) stavebního předpisu je uvedeno, že místností se pro účely tohoto předpisu rozumí prostorově uzavřená část stavebního díla, vymezená podlahou, stropem nebo konstrukcí krovu a pevnými stěnami. S přihlédnutím k této definici místnosti je nutné dát za pravdu žalobci, že jím obývaný prostor je tvořen dvěma místnostmi, neboť i prostor WC se sprchovým koutem je nepochybně vymezen podlahou, stropem a pevnými stěnami. V daném případě se tedy jedná o soubor místností. Za danou skutečnost, kterou ani

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce nezpochybňoval, je nutné považovat to, že daný soubor místností nebyl zkolaudován jako byt. Za této situace bylo nutné s ohledem na definici bytu obsaženou v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře posoudit, zda předmětný soubor místností svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení. Z půdorysu předmětného prostoru, kterým bylo při jednání soudu provedeno dokazování, vyplývá, že do daného objektu se vstupuje ze společné chodby, a to přímo do obytné místnosti či pobytové místnosti. Přímo z této obytné/pobytové místnosti se vstupuje dalšími dveřmi do místnosti vybavené WC a sprchovým koutem. Toto prostorové uspořádání je dle soudu zásadní pro posouzení, zda předmětný prostor s ohledem na jeho stavebně technické uspořádání a vybavení je možné považovat za byt. V § 10 odst. 6 stavebního předpisu je mimo jiné uvedeno, že záchod nesmí být přístupný přímo z pobytové místnosti, nebo obytné místnosti, jde-li o jediný záchod v bytě. V daném případě je však místnost, kde je umístěno WC přístupná přímo z obytné/pobytové místnosti. Stavebně technické uspořádání daného prostoru tedy nesplňuje podmínky stavebního předpisu, aby mohl být tento prostor považován za byt. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že stanovisko příslušného stavebního úřadu, že předmětný prostor není bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, bylo v souladu se skutečným stavem a odpovídalo rozhodné právní úpravě.

26. K tvrzení žalobce, že prostor, který obývá byl zkolaudován jako byt, soud uvádí následující. Skutečnost, že předmětná budova je evidována a zkolaudována jako bytový dům, neznamená, že veškeré prostory nacházející se v tomto objektu nutně musí být byty. Je zcela běžné, že se v bytových domech nacházejí i prostory s jinou charakteristikou. Z potvrzení příslušného stavebního úřadu založených ve správním spisu vyplývá, že v předmětném objektu se stavební dokumentace nachází 6 bytových jednotek a 16 pokojů s vlastním příslušenstvím, přičemž prostor, který žalobce obývá je právě jedním z uvedených pokojů s vlastním příslušenstvím. Žalobce kromě svého tvrzení nepředkládá žádný doklad, který by prokazoval, že prostor, který obývá by byl někdy v minulosti zkolaudován jako byt. Oproti tomu správní orgán při svém rozhodování vycházel z vyjádření příslušného stavebního úřadu, který s odkazem na stavební dokumentaci jednoznačně konstatoval, že předmětný prostor jako byt zkolaudován nebyl. Ani v tomto směru tedy dle soudu správní orgány při posouzení žalobcoví žádosti nepochybily.
27. Soud konstatuje, že předchozími žádostmi žalobce o přiznání příspěvku na bydlení se zabýval i Nejvyšší správní soud např. v usneseních ze dne 11. 12. 2021, č. j. 5 Ads 258/2021-38, či ze dne 9. 11. 2021, č. j. 6 Ads 267/2021-36. V usnesení ze dne 9. 11. 2021, č. j. 6 Ads 267/2021-36, Nejvyšší správní soud konstatoval:

„Kasační námitka stěžovatele spočívá v tom, že jím obývaný prostor je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Z předcházejícího řízení k tomu plyne, že prostor není zkolaudován jako byt a že daný soubor místností nesplňuje požadavky na trvalé bydlení. Nejvyšší správní soud přitom již dříve judikoval, že „§ 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje též úmysl zákonodárce (ratio legis), který lze dovodit z důvodové zprávy k návrhu novely zákona o státní sociální podpoře provedené zákonem č. 252/2014 Sb.; tímto zákonem byl s účinností od 1. 1. 2015 doplněn do § 24 zákona o státní sociální podpoře právě odstavec 5 s tím, že nárok na příspěvek na bydlení se spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi (blíže viz sněmovní tisk č.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

256/0, část druhá, Čl. III., bod 12., 7. volební období 2013 – 2017, digitální repozitář, www.psp.cz). To znamená, že zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019 č. j. 6 Ads 269/2018 - 17, body 19 a 20). Uvedený výklad následovaly např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2019 č. j. 7 Ads 254/2019 - 16, ze dne 16. prosince 2019 č. j. 10 Ads 21/2019 - 23 nebo ze dne 29. dubna 2020 č. j. 3 Ads 78/2018 - 21. Judikatura Nejvyššího správního soudu se tedy ustálila na závěru, že výplata příspěvku na bydlení je možná, pokud je naplněna formální podmínka v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu (kromě již citovaných viz rozsudky ze dne 26. června 2018 č. j. 9 Ads 253/2017 - 26, ze dne 26. července 2018 č. j. 7 Ads 268/2017 – 28 nebo ze dne 18. prosince 2020 č. j. 5 Ads 83/2020 - 23).

Krajský soud se citovanými judikaturními závěry ve svém rozsudku řídil, přičemž na několik uvedených rozsudků rovněž výslovně odkázal. Ověřil, že úřad práce založil své rozhodnutí na vyjádření příslušného stavebního úřadu, z něhož plyne, že prostor obývaný stěžovatelem nebyl zkolaudován jako byt a že se nejedná ani o prostor, který je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Vyjádření bylo vydáno na základě obsahu projektové a stavební dokumentace a opakovaného místního šetření. Dále krajský soud ohledně uspořádání daného prostoru dovodil, že sice sestává ze dvou místností, avšak jeho stavebně technické řešení odporuje § 10 odst. 6 vyhlášky o technických požadavcích na stavby, neboť se přímo z obytné, resp. pobytové místnosti vstupuje do místnosti s WC a sprchovým koutem. Na základě uvedeného krajský soud potvrdil, že prostor obývaný stěžovatelem není bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Takový postup plně odpovídá tomu, že příspěvek na bydlení nelze přiznat, pokud není naplněna formální podmínka v podobě účelového určení obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu.“

28. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány v předmětné věci nepochybily, pokud vycházely ze stanoviska příslušného stavebního úřadu, že prostor, který žalobce obývá, není bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. S ohledem na skutečnost, že v případě žalobce nebyla splněna zásadní skutečnost pro přiznání dávky příspěvek na bydlení, a to, že žalobce jako žadatel nebyl vlastníkem nebo nájemcem bytu, postupovaly správní orgány správně, pokud rozhodly, že se předmětná dávka žalobci nepřiznává.
29. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že ve správním řízení mohlo dojít k manipulaci se spisovým materiálem ze strany správního orgánu. Žalobce nikterak nedoložil, že mu bylo napadené rozhodnutí doručeno dvakrát během jednoho dne s časovým odstupem jedné minuty. Tato skutečnost sama o sobě navíc nemůže podle názoru soudu vzbudit podezření o manipulaci se spisovým materiálem, nýbrž se pravděpodobně mohlo jednat o technickou chybu nemající vliv na zákonnost doručovaného napadeného rozhodnutí.
30. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
31. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování dokladem o výpočtu maximálního zvýšení nájemného v původním ubytování žalobce, oznámením o přiznání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příspěvku na bydlení pro byt č. X v ulici X, nájemními smlouvami žalobce, potvrzením Městského úřadu Česká Kamenice ze dne 12. 4. 2017 o změně trvalého pobytu žalobce, kopií druhé strany občanského průkazu žalobce, výpisem z katastru nemovitostí na budovu na adrese X, fotografiemi bytového domu na adrese X, fotodokumentací s popisem úprav bytu č. X vyhotovenou žalobcem, jak navrhoval žalobce, a to pro nadbytečnost, neboť dle soudu předmětné listiny nemohly prokázat skutečnosti rozhodné pro posouzení daného případu.

32. Soud dále v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování žalobou napadeným rozhodnutím a vyjádřením stavebního úřadu Česká Kamenice ze dne 4. 8. 2017, 29. 1. 2018 a 3. 2. 2022 a správními spisy, neboť uvedené listiny jsou součástí správního spisu. Obsah správního spisu byl v rámci jednání soudu rekapitulován. V rámci správního soudnictví se dokazování správním spisem neprovádí.
33. Soud dále neprovedl v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. důkaz účastnickým výsledkem žalobce, neboť žalobce jako účastník řízení se mohl k věci plně vyjádřit ve svých písemných podáních či v rámci nařízeného jednání soudu.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec úřední činnosti náklady řízení nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. března 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.